

Riigikohus
info@riigikohus.ee

Teie 10.12.2024 nr 3-22-246/14

Meie 07.01.2025 nr 2-4/3155-4

Arvamus haldusasjas nr 3-22-246

Austatud kohus

1. Olete palunud Majandus- ja Kommunikatsiooniministeeriumi (MKM) arvamust, kas Eesti Vabariigi põhiseaduse (PS) §-dega 12, 29 ja 32 on kooskõlas töötuskindlustuse seaduse (TKindLS) § 7 lg 2² ja § 9 lg 1 osas, milles need sätted näevad ette, et töötuskindlustushüvitise suuruse arvutamisel tuleb töötuskindlustusstaazina arvestada vanemapuhkuse kasutamise aega, mille eest kindlustatu saab töölepingu alusel töötamise või võlaõigusliku lepingu alusel teenuse osutamise eest tasu, mis on oluliselt väiksem töölepingu alusel töötamise või võlaõigusliku lepingu alusel teenuse osutamise eest saadud tasust, mida kindlustatu sai perioodi eest enne vanemapuhkuse kasutamist.

2. MKM leiab, et TKindLS § 7 lg 2² ja § 9 lg 1 on PS §-dega 12, 29 ja 32 kooskõlas. Lähtudes peaministri 10. detsembri 2024. a resolutsioonist nr 7-7/24-01976, palub MKM käesolevat arvamust käsitada ühtlasi Vabariigi Valitsuse arvamuseks.

3. Töötuskindlustus on PS §-s 10 mainitud sotsiaalmõistete tuletatud PS § 28 lg-s 2 sätestatud põhiõigusest – õigus riigi abile puuduse korral¹ – lähtuva kohustuse täitmiseks loodud töötaja sotsiaalse kaitse süsteemi² osaks olev PS § 113 tähenduses sundkindlustus, mille abil, tulenevalt TKindLS §-st 2, kindlustatakse töötaja töötuks jäämise riski ning tööandja erakorralisi palgakulusid, mis võivad tekkida koondamisel või tööandja pankrotistumisel³. Kõnesolevas haldusasjas on asjakohane kolmest nimetatud eesmärgist esimene – kindlustatule töötuse korral töötuskindlustuse ajaks kaotatud sissetuleku osaline kompenseerimine.

4. Kuigi PS terminit *sundkindlustus* ei defineeri, eeldab see maksuõiguse teoreetilise käsitluse kohaselt, mis VÕS § 422¹ lg-st 2 juhindudes näib olevat ka seadusandja tõlgendus, riigi isikustatud vastusooritust. Töötuskindlustuse puhul seeläbi, et hüvitise suurus arvutatakse töötule varasemalt makstud teisest sissetulekust lähtuvalt (TKindLS § 9 lg 4). Töötuskindlustushüvitise puhul on VÕS

¹ Kuigi PS § 28 lg 2 esimene lause ei nimeta töötust otsesõnu ühena sotsiaalsetest riskidest, mille esinemise korral on riigil kohustus abi osutada, on Riigikohtu halduskolleegium PS § 28 lg 2 esemelist kaitseala tõlgendanud laialt ja leidnud, et sellesse kuulub ka õigus saada hüvitist tööta oleku (töö puudumise, tööpuuduse, töökoha kaotuse) korral (Riigikohtu halduskolleegiumi 21. novembri 2011. a otsus nr [3-3-1-27-11](#), p 11).

² Riigikohtu põhiseaduslikkuse järelevalve kolleegiumi 11. mai 2017. a otsus nr [3-4-1-17-16](#), p 53.

³ L. Lehis. Eesti Maksuseaduste Kommentaarid. Töötuskindlustuse seadus. 2022, lk 137.

§ 422¹ lg 2 tähenduses kindlustusvõtjaks ehk TKindLS § 3 lg-te 1–2 tähenduses kindlustatuks isik, kellel on kohustus maksta talle töötamise või teenuse osutamise eest tehtavatelt väljamaksetelt (tasult) töötuskindlustusmaksed. Kindlustusandjaks on TKindLS § 3 lg 3 kohaselt Eesti Töötukassa, kes valitseb töötuskindlustushüvitise sihtfondi (TKindLS § 37 lg 1), mida kasutab muu hulgas töötuskindlustushüvitise maksmiseks (TKindLS § 37 lg 2 p 1). Lisaks kasutatakse töötuskindlustushüvitise sihtfondi vahendeid tööturuteenuste osutamiseks (TKindLS § 38¹ lõige 4 p 1), millest tulenevalt on kindlustatu töötuskindlustusmaksete eest õigustatud vastusooritusena saama ka teenuseid (nt täienduskoolitusi), mis aitavad tal tööturule naasta ja seal püsida.

5. Seejuures on töötuskindlustus üles ehitatud solidaarsuspõhimõttel toimiva sundkindlustusena, mis tähendab, et see kannab ka üksikisiku subjektiivsete õiguste kaitsest laiemat sotsiaalsete riskide hajutamise eesmärki kindlustatute üleselt läbi kogutud vahendite ümberjaotamise, mis paratamatult tingib selle, et mitte alati ei ole kindlustusmaksjal õigust vastusooritusele,⁴ või eksisteerib õigus vastusooritusele üksnes piiratud ulatuses. Näiteks tekib kindlustatul õigus töötuskindlustushüvitisele vaid juhul, kui ta on töötuna arvele võetud ja tal on töötuskindlustusstaaži vähemalt 12 kuud töötuna arvelevõtmisele eelnenud 36 kuu jooksul (TKindLS § 6 lg 1) ning tema töö- või teenistussuhe ei ole lõppenud TKindLS § 6 lg-s 2 sätestatud alustel. Kui kindlustatu keskmine ühe kalendripäeva töötasu ületab hüvitise arvestamise alguspäevale eelnenud kalendriaasta Eesti keskmise ühe kalendripäeva töötasu kolmekordset suurust, arvestatakse hüvitist viimati nimetatu alusel (TKindLS § 9 lg 3), mitte tema tegelikust keskmisest ühe kalendripäeva töötasust lähtuvalt. Sellistel puhkudel on tegemist PS §-s 32 sätestatud omandipõhiõiguse riivega, sest omandipõhiõigus kaitseb muu hulgas ka rahaliselt hinnatavaid õigusi nagu õigus saada töötuskindlustushüvitist.⁵ Selline omandipõhiõiguse riive osutub intensiivseks siis, kui kindlustatud sotsiaalne risk on realiseerunud, kuid hüvitise maksmine on seadusandja tehtud valikutest tingitult välistatud.⁶

6. Vanemahüvitis seevastu ei ole osaks töötaja sotsiaalse kaitse süsteemist, kuivõrd selle eesmärk ei ole tagada piisavad äraelamist võimaldavad vahendid ajal, kui isikud seda kõige enam vajavad, s.o hetkedel, mil nad satuvad majanduslikesse raskustesse. Vanemahüvitise eesmärk on alates 1. jaanuarist 2004. a, kui jõustus vanemahüvitise seadus, mille alusel hakati Eestis vanemahüvitist maksuma, olnud soodustada töö- ja pereelu ühitamist (sama sätestab ka kehtiv perehüvitiste seaduse (PHS) § 32 lg 1). Seadusandja on taolise vanemahüvitise eelduslikult kehtestanud küll PS §-s 10 mainitud sotsiaalriigi põhimõttest tuletatud majandusliku ja sotsiaalse heaolu edendamise kohustuse täitmiseks, kuid tegemist on siiski pelgalt täiendava hüvega, mida riik omaalgatuslikult oma kodanikele pakub lisaks sotsiaalsetele tagatistele, mis võimaldavad puuduse korral nende minimaalse äraelamise⁷.

7. Sellest tulenevalt ei saa MKM Riigikohtu halduskolleegiumiga nõustuda selles, et vanemahüvitise eesmärk soodustada töö- ja pereelu ühitamist, oleks või peaks olema ülekantav töötuskindlustushüvitisele, sh selle suuruse arvutamisele.⁸ Kuigi TKindLS § 6 lg 5 ja § 7 lg 2² on seadusandja poolt kehtestatud eesmärgiga säilitada töötaja sotsiaalne kaitse töötuskindlustuse näol perioodil, millal tema töö- või teenistussuhe on peatatud vanemapuhkusest tingitult, ei ole nimetatud sätetes sisalduv regulatsioon mõeldud mitte töötuskindlustuse eesmärkide täitmiseks, vaid vanemahüvitise eesmärgi täitmiseks, sest soodustab töö- ja pereelu ühitamist lisaks vanemahüvitiseks olevale asendussissetulekule (PHS § 31 lg 1) ka selle võrra, et säilitab vanemapuhkusel olevale vanemale õiguse saada töötuskindlustushüvitist puhkuseelse töötuskindlustusstaaži alusel.

⁴ L. Lehis. Maksuõigus, Juura 2012, lk 267.

⁵ Viidatud otsus nr 3-4-1-17-16, p 39.

⁶ Viidatud otsus nr 3-4-1-17-16, p-d 40 ja 41.

⁷ Riigikohtu põhiseaduslikkuse järelevalve kolleegiumi 27. detsembri 2011. a otsus nr [3-4-1-23-11](#), p 68.

⁸ Riigikohtu halduskolleegium leidis 7. novembri 2024. a kohtumääruses kõnesolevas haldusasjas, et TKindLS § 6 lg-s 5 ja § 7 lg-s 2² sätestatu näitab, et vanemahüvitise eesmärki on arvestatud töötuskindlustussüsteemi loomisel.

Seda aga üksnes juhul, kui vanemal ei teki vanemapuhkuse ajal täiendavat töötuskindlustusstaazi. MKM hinnangul ei kohusta TKindlS § 7 lg-s 2² sätestatud töötuskindlustusstaazi arvestamise erand ulatuses, mis välistab töötuskindlustusstaazina perioodi, millal isik kasutab vanemapuhkust, mida MKM hinnangul tuleb ühes vanemahüvitisega käsitleda täiendava hüvena, seadusandjat minema hüvede pakkumisel veelgi kaugemale, laiendades erandit ka juhtudeks, millal vanem vanemapuhkusel olles teeb tööd, millega teenib tasu, mis on väiksem vanemapuhkusele eelnenud tasust.

8. Töötuskindlustushüvitise suuruse arvutamise reeglid on sätestatud TKindlS §-s 9. TKindlS § 9 lõiked 1–2 annavad kindlustushüvitise suuruse arvutamiseks valemi, millega selgitatakse välja töötaja ühe kalendripäeva keskmine töötasu. See valem võtab keskmise töötasu arvutamisel aluseks viimased 12 kuud, millal töötaja maksis kindlustatule töötasu. Sellest perioodist jäetakse välja viimased kolm töötamise kuud, st arvesse lähevad üheksa töötamise kuud. Nendel kuudel saadud töötasud liidetakse ja jagatakse üheksa kuu kalendripäevade ligikaudse arvuga ehk 270-ga. Nagu Tallinna Halduskohus ja Tallinna Ringkonnakohtus kõnesolevas haldusasjas oma põhjendustes korrektselt viitasid, on seadusandja TKindlS § 9 lg-s 1 seega kehtestanud arvutuskäigu, mis kuulub kohaldamisele kõigil töötuskindlustushüvitise arvutamise juhtudel, st tegemist on valemiga, mis on oma olemuselt neutraalne ja põhineb objektiivsetel asjaoludel, võtmata arvesse põhjuseid, miks võis kindlustatu töötuskindlustushüvitise suuruse arvestusperioodil teenida tava-pärasest rohkem või vähem. Sellise valemi rakendamisel on paratamatu, et mõne kindlustatud isiku jaoks on seaduses sätestatud kindla ajavahemiku töötasu arvesse võtmine soodsam ja teise jaoks ebasoodsam. Näiteks asjaolu, et töötuskindlustushüvitisele on seatud ülempiir (TKindlS § 9 lg 3), mõjutab negatiivselt arvestusperioodil suuremat töötasu saanud isikuid, samas, kui hüvitisele kehtestatud alampiiir jällegi soodustab madalamat töötasu saanud isikuid (TKindlS § 9 lg 5). Tänu töötuskindlustushüvitise ülem- ja alampiiirile saab seadusandja tagada selle, et kindlustatu saab olenemata töötuskindlustusmaksete suurusest tööotsingute ajaks alati vähemalt äraelamist võimaldava hüvitise.

PS § 12 (üldine võrdsuspõhiõigus) ja § 32 (omandipõhiõigus)

9. PS § 12 lg 1 esimene lause sätestab üldise võrdsuspõhiõiguse. PS § 32 lg 1 esimene lause, kohustades riiki igatühe omandit võrdselt kaitsma, sätestab seevastu erilise võrdsuspõhiõiguse, mille kohaldamisel taandub PS §-s 12 sätestatud üldine võrdsuspõhiõigus.⁹ Sellest tulenevalt tuleb kontrollida erilist võrdsuspõhiõigust sisaldava omandipõhiõiguse riivet, täpsemalt nn omandipõhiõiguse ebavõrdset riivet¹⁰.

10. PS § 32 lg-s 1 sätestatud omandipõhiõiguse (ebavõrdse) riivega saab tegu olla siis, kui ebavõrdselt koheldakse sarnases olukorras olevaid isikuid.¹¹ Ebavõrdse kohtlemise tuvastamiseks tuleb määrata kindlaks võrdluse lähtekoht (lähim ühine soomõiste) ja tuua selle alusel välja võrreldavate isikute grupid.¹²

11. MKM nõustub Tallinna Ringkonnakohtuga ja Riigikohtu halduskolleegiumiga, et kõnesoleva haldusasja faktilistest asjaoludest lähtuvalt tuleb võrrelda töötuskindlustushüvitist saama õigustatud vanemaid, kes vanemapuhkusel olles töötasid tasu eest, mis oli väiksem tasust, mida nad teenisid puhkusele eelnenud ajaga võrreldes ja jäid enda tahtest sõltumatul põhjusel tööta kohe pärast vanemapuhkuse lõppemist (kaebav grupp), vanematega, kes vanemapuhkusel olles ei töötanud ja jäid enda tahtest sõltumatul põhjusel tööta kohe pärast vanemapuhkuse lõppemist

⁹ Riigikohtu üldkogu 21. novembri 2023. a otsus nr [5-23-1](#), punkt 70.

¹⁰ Viidatud otsuse nr 3-4-1-17-16, p 58.

¹¹ Viidatud otsus nr 5-23-1, punkt 70.

¹² Riigikohtu üldkogu 15. märtsi 2022. a otsus nr [5-19-29](#), punkt 70.

(võrdlusgrupp). Seejuures on oluline, et mõlemad grupid said enne vanemapuhkust Eesti keskmise palgaga võrreldavat tasu ning kaebav grupp teenis vanemapuhkusel tehtud töö eest kindlustusjuhtumile eelnenud kalendriaastal kehtinud kuupalga alammäärast väiksemat tasu. Erinev kohtlemine seisneb TKindlS § 9 lg 1 alusel arvatavas töötuskindlustushüvitise suuruses, sest töötuskindlustushüvitis on väiksem kaebaval grupil.

12. Kaebava grupi omandipõhiõigus oleks võrreldes võrdlusgrupiga põhjendamatult ebavõrdselt riivatud juhul, kui kindlustatud riski – enda tahtest sõltumatu põhjusel töötä jäämine – realiseerumisel oleks kindlustushüvitise maksmine piiratud kas põhiseadusega vastuolus oleval eesmärgil kehtestatud õigusliku ebavõrdsusega või oleks õiguslik ebavõrdsus legitiimse eesmärgi suhtes ebaproportsionaalne. Samuti siis, kui õiguslik ebavõrdsus puuduks, kuid see viiks sellise faktilise ebavõrdsuseni, mille kõrvaldamiseks oleks seadusandja kohustatud võtma positiivseid erimeetmeid.¹³

13. MKM hinnangul kaebava grupi omandipõhiõiguse põhjendamatult ebavõrdselt riivet ei esine. TKindlS § 9 lg 1 kohaldub mõlemale grupile ühtviisi, ehk teisisõnu, mõlema grupi puhul rakendub töötuskindlustushüvitise suuruse arvutamisele üks valem. Nagu Tallinna Ringkonnakohus kõnesoleva haldusasja põhjendustes märkis, on vanemapuhkuse ajal töötamine, millega kaasneb puhkuse ajal töötuskindlustusstaazi lisandumine, olnud kindlustatu enda tegevuse tulem. Seetõttu ei ole kõnesolevas haldusasjas kirjeldatud ebavõrdsuseni viinud mitte seadusandja kehtestatud õiguslik ebavõrdsus, mida ei esine, vaid kindlustatu enda tegevus. Tegemist on seega faktilise ebavõrdsusega. MKM hinnangul ei ole seadusandjal kohustust taolise faktilise ebavõrdsuse kõrvaldamiseks ehk faktilise võrdsuse saavutamiseks võtta positiivseid erimeetmeid tulenevalt eespool p-des 7 ja 8 märgitud asjaoludest ja tuginevalt eesmärkidele tagada töötuskindlustuse administreerimise lihtsus ja jätkusuutlikkus, mis tagab riigi raha kokkuhoiu¹⁴, ning töötuskindlustuse kuritarvituste vältimine¹⁵. Nimetatud ja varasemalt kohtu poolt legitiimseks tituleeritud eesmärkidel kindlustatu omandipõhiõiguse ebavõrdne riive on MKM hinnangul sobiv ja vajalik.

14. Rääkides riive mõõdukusest ehk proportsionaalsusest kitsamas tähenduses, soovib MKM esmalt selgitada, et kuigi töötuskindlustushüvitise maksmise piiramise on kõnesolevas haldusasjas tinginud tavapärase sissetuleku (vanemahüvitise) suurendamiseks tehtud tegevus sarnaselt Riigikohtu põhiseaduslikkuse järelevalve kolleegiumi 14. mai 2013. a otsuse 3-4-1-7-13 aluseks olnud faktiliste asjaoludega, ei tohiks töötuskindlustushüvitist käsitada mitte (asendus)sissetulekuna sarnaselt vanemahüvitisega (PHS § 32 lg 1), vaid kaotatud sissetuleku osalise kompensatsioonina, nagu seda käsitab TKindlS § 2. Seega, kui võtta arvesse, et kindlustushüvitis oma olemuselt on mõeldud kaotatud sissetuleku osaliseks kompensatsiooniks ning õiguslik ebavõrdsus sellise kompensatsiooni suuruse arvutamisel puudub, tagab PS §-s 32 sätestatud omandipõhiõiguse ebavõrdse riive, mis MKM hinnangul ei ole kõnesoleval juhul intensiivne (riive oleks intensiivne, kui kindlustatu ei oleks õigustatud hüvitist saama), mõõdukuse eespool p-s 8 väljatoodud asjaolu, et kindlustatu saab töötuskindlustushüvitise näol alati vähemalt ära elamist võimaldava hüvitise. Seega isegi juhul, kui kindlustatu peaks enda tegevuse tulemusel saama väiksemat töötuskindlustushüvitist võrreldes sellega, mis ta oleks saanud, kui ta seda tegevust poleks teinud, on kindlustatule siiski töötuskindlustushüvitise tagatuse toimetulek.

15. Seejuures soovib MKM kohtu tähelepanu juhtida sellele, et kõnesolevas haldusasjas faktilise

¹³ M. Ernits, Eesti Vabariigi Põhiseadus. Kommenteeritud väljaanne, Juura 2008, § 12, p 1.7; Riigikohtu põhiseaduslikkuse järelevalve kolleegiumi 21. juuni 2005. a otsus nr [3-4-1-9-05](#), p-d 20 ja 23; Riigikohtu halduskolleegiumi 20. oktoobri 2008. a otsus nr [3-3-1-42-08](#), p 27.

¹⁴ Riigikohtu põhiseaduslikkuse järelevalve kolleegiumi 14. mai 2013. a otsus nr [3-4-1-7-13](#), p 43; viidatud otsus nr 5-23-1, p 81.

¹⁵ Viidatud otsus nr 3-4-1-17-16, p 60.

ebavõrdsuseni viinud õiguslik võrdsus saab veidi erinevatel faktilistel asjaoludel viia ka need vanemad, kes vanemapuhkuse ajal töötavad, töötuskindlustuse seisukohalt soodsama tagajärjeni võrreldes nende vanematega, kes vanemapuhkuse ajal ei tööta. Seda näiteks siis, kui mõlema vanemate grupi vanemapuhkusele eelnenud töötuskindlustusstaaz oleks väiksem, kui TKindlS § 6 lg 1 p-s 2 sätestatud 12 kuud töötuna arvelevõtmisele eelnenud 36 kuu jooksul, mida TKindlS § 6 lg-st 5 tingitult pikendatakse puhkusel olnud aja võrra. Sellisel juhul ei oleks vanematel, kes otsustavad täielikult lapse kasvatamisele pühenduda õigust töötuskindlustushüvitisele, samas, kui neil vanematel, kes lisaks lapse kasvatamisele vanemapuhkuse ajal tööd teevad ja seeläbi TKindlS § 6 lg 1 p-s 2 sätestatud eelduse täidavad, oleks õigus töötuskindlustushüvitisele vähemalt selle alampiiri ulatuses. Samuti on võimalik, et vanemapuhkusel olev vanem hoopis suurendab oma potentsiaalset töötuskindlustushüvitist tänu puhkusel teenitud tasule.

16. Oluline on ka märkida, et taolise faktilise ebavõrdsuseni võib viia ka mis tahes muul põhjusel ajutiselt osalise tööajaga töötamine kindlustusjuhtumile eelnenud 12 kuu jooksul, näiteks õpingud, terviseprobleem või vajadus hoolitseda alaealise lapse või eaka pereliikme eest. Samuti olukord, kus kindlustatu teenitud tasu on olnud kuni kolmeks kuuks vähendatud tööandjast mitteolenevatest majanduslikest asjaoludest tingitult (töölepingu seadus § 37 lg 1). Ka nimetatud faktiliste ebavõrdsuste tekkimist on seadusandja seni õigustanud eespool p-s 13 nimetatud eesmärkidel. Seega juhul, kui jaatada vajadust laiendada TKindlS § 7 lg-s 2² sätestatud töötuskindlustusstaazi arvestamise erandit ulatuses, mis välistab töötuskindlustusstaazina perioodi, millal isik kasutab vanemapuhkust, ka töötuskindlustushüvitise suuruse arvutamisele juhtudel, millal vanem vanemapuhkusel olles osalise tööajaga töötab, teenides seetõttu väiksemat tasu vanemapuhkusele eelnenud perioodiga võrreldes, tingiks see vajaduse töötuskindlustushüvitise suuruse arvutamisel arvestada ka mis tahes muul põhjusel ajutiselt osalise tööajaga töötamist, sest avaks solidaarsusprintsipiibist lähtuva neutraalse regulatsiooni eranditele, mille eesmärk peaks olema subjektiivse õigluse saavutamise.

17. Sellisel juhul ei oleks tegemist enam mitte objektiivsetel, vaid subjektiivsetel asjaoludel põhineva sundkindlustusega. See tingiks MKM hinnangul vajaduse töötaja kaitse süsteemi osaks oleva sundkindlustuse jätkusuutlikkuse tagamiseks suurendada kindlustusmakse määra, muu hulgas kindlustushüvitise väljamaksete keerulisema administreerimisega kaasneva täiendava kulu hüvitamiseks, ning kujundada senise regulatsiooni aluseks olevad lähtekohad ümber. Muutmist vajaks töötuskindlustushüvitise arvutamise valem ning uudseid meetmeid tuleks luua töötuskindlustuse kaitsmiseks kuritarvituste eest. Mis tahes subjektiivse kriteeriumi sissetoomine suurendaks eelduslikult ka kaalutusotsusega kaasnevate kohtuvaidluste arvu, sest subjektiivset õiglust ei ole objektiivselt võimalik saavutada. Kuivõrd seadusandja ei ole seni näinud võimalust kavandada tehniliselt, õiguslikult ja majanduslikult jätkusuutlikku töötuskindlustust isikute subjektiivsetest lähtekohtadest kantult, oleks abiks, kui Riigikohus oma tõlgendusega vastupidiseks kohustades seadusandjale juhtnööre jagaks.

PS § 29 (õigus vabalt valida tegevusala, elukutset ja töökohta)

18. Kuna töötuskindlustushüvitis ei ole oma olemuselt mitte isiku tegevusalast, elukutsest või töökohast tingitud sissetuleku asendus, vaid riigipoolne abi, mida riik osutab läbi solidaarsuspõhimõttel toimiva sundkindlustuse (vt eespool p 14), ei saa seda MKM hinnangul pidada PS § 29 kaitsealasse kuuluvaks. See omakorda tähendab, et TKindlS § 7 lg 2² ja § 9 lg 1 ei saa PS §-s 29 sätestatud põhiõigust vabalt valida tegevusala, elukutset ja töökohta ka riivata.

Lugupidamisega

(allkirjastatud digitaalselt)
Käddi Tammiku
õigusnõunik

Käddi Tammiku
+372 5455 0226 Kaddi.Tammiku@mkm.ee